

První rok

Máma tvrdí, že mám, co jsem chtěla. Já si nemyslím, že tohle jsem chtěla, ale uklidňuje mě, že to ví aspoň ona, že mi řekne i to, co budu chtít, až se vrátím domů, protože já nemám žádný plán ani malý plánek, nejsem ani ve stavu ho vymyslet. Žiju přítomností, soustředím se jen na bezprostředně nadcházející úkoly, které mi zadávají sestřičky. Dokud si nedojdu na záchod, tak mě stejně domů nepustí. Tak to prostě je. Můj nejbližší osud se smrsknul do předepsané formy stolice a doma na mě čeká jen nepořádek a postýlka, kterou koupil Martin, ale složit si ji budu muset sama.

„Přinesla jsem ti led,“ usměje se Karolína a rovnou mi ho dá do čaje.

Skrz okno svítí slunce přímo do pokoje, stíny, asi od záclon nebo od nábytku, kreslí na podlahu pruhy a všechno je nažloutlé jako staré fotky. Venku je tak čtyřicet stupňů a uvnitř vyložené sauna.

„Odkud?“

„Dole z bistra.“

Nevím, o čem se s ní mám dál bavit. Já ani nechci. Nechci, aby tady byla, není mi to příjemné. Proč tady, proboha, je? Zbláznila se snad? Co když mi něco udělá? Anebo Martínkovi? Zabloudím očima k postýlce. Ještě jsem si nezvykla, že to dítě v ní je můj syn. Měla bych k němu mít automaticky nějaké mateřské pouto, příroda by tohle měla zařídit, ale zatím nezařídila nic. Když si ho přiložím k prsu, cítím se divně. Když se narodil, vzpomněla jsem si na svoji vlastní matku a na vánočního kapra. Ona si vždycky nadiktovala, aby jí z kádě vytáhli tříkiláka, přibližně kolem tří

kilo aby měl, protože dvě jsou málo a hodně přes tři, to by se nesnědlo, tašku měla vlastní a všude byla krev. Porodní asistentka se smála, že je to kluk jako buk, takový primitivní rým a tolik uklidnění v něm. Cítím se jako vítěz a můj syn je moje největší trofej, na zápěstí má Martinovo jméno i příjmení, na sobě přidělené erární dupačky, vůbec se mi nepodobá, ale je můj. Jsme tři, ale jenom tři nikdy nebudeme.

Karolína si přisune křeslo až k postýlce a sedne si do něj. Dívá se před sebe jako do akvária na barevné rybičky, co spolu nemůžou plavat v jedné vodě, protože ta dravější pokaždé sežere tu nejslabší, ale teď zrovna není jasné, která je která. Můj porod vodu rozčeřil.

„Martin nepřijde, má strašnou kocovinu. Domů přitáhnul až ve čtyři ráno. Usnul v botách, čuně.“

Představuju si, jak mu ty boty Karolína sundává a přikrývá ho dekou, s velkou pravděpodobností jí to čuně, co udělalo dítě milence, závidím. Bezradně poslouchám, jak se mi posmívá.

„Musela jsem mu rychle udělat vývar.“

Nemusela.

„Takže opravdu Martin, Martínek. Tomu říkám zmatek.“

„To jo,“ řeknu. Co jiného mám říct? Než se napiju čaje, vzpomenu si na Maryšu. Být na Karolínině místě, tak mě otrávím, ale ona ani nevzdychne, působí spokojeně. Zjevně má ráda i děti, které jí nepatří.

„Všechno proběhlo v pořádku?“ zajímá se.

„Ano.“

„Epidurál?“

„Ano.“

„Museli tě šít?“

„Ano.“

„Mě taky. A placenta?“

Nejsem si jistá, jestli je to výslech, anebo soutěž. „Co s ní?“

„Odešla sama.“